

Marius-Andrei Herța

Povestea unei palme

Roman

Cuvânt înainte

M-am născut în perioada în care puține persoane, dintre cele care aveau probleme în familie, apelau la poliție, sau chiar la avocați, fiindcă în acea vreme, ca și acum, acest lucru era o rușine. Era o rușine să divorțezi de partener și să rămâi fără ajutor, să ajungi să-ți crești copiii singură, dar nu era o rușine să „*ți-o iei pe coajă*”, așa cum spuneau unii bărbați. Mulți, așa-zișii bărbați, își băteau partenerele, pentru că... așa aveau ei chef! Multe dintre femei tăceau, suportau și nu făceau nimic, ba chiar începeau să se învinovățească.

„Voi bea acum, dar nu voi bea așa de mult, încât să nu-mi pot bate nevasta”, a fost una dintre frazele pe care le-am auzit de la un bărbat, care m-a șocat și nu mi-am revenit nici până azi. Numai când mă gândesc la asta, simt o furnicătură de furie pe șira spinării.

Nu am suportat violența niciodată și sunt categoric contra ei. Cei care citesc trebuie să priceapă că o vorbă jignitoare poate duce la distrugerea unei relații foarte frumoase. Iar pe cei care lovesc îi sfătuiesc așa: **OPRIȚI-VĂ!**

Și celor care stau să fie loviți le spun: **STRIGAȚI DUPĂ AJUTOR!**

Trebuie să se înțeleagă de către toți că nu cel care are *“parul”* este conducător și nici cel care are puterea.

Vă mulțumesc pentru că ați cumpărat această carte și vă doresc o lectură plăcută.

Marius – Andrei Herța

Introducere

Violența, așa cum este ea definită în dicționar, reprezintă faptul de a întrebuița forța brutală, constrângerea, violentarea, siluirea, duritatea, impulsivitatea, nestăpânirea, sau încălcarea ordinii legale.

Violența este o formă de manifestare a agresivității, ce presupune utilizarea forței pentru a manifesta superioritatea. Este o conduită agresivă acută cu finalitate distructivă, sau transformativă. Violența este considerată violarea generală a drepturilor ființei umane: dreptul la viață, la demnitate, la securitate și la integritate fizică și mentală.

Violența în familie este orice act vătămător, fizic sau emoțional, care are loc între membrii unei familii. Într-o familie bântuită de violență, copiii cresc mereu într-o atmosferă în care nevoile lor de bază: nevoia de siguranță, de viață ordonată, de dragoste sunt profund neglijate.

Fenomenul violenței domestice este prezent în realitatea noastră de zi cu zi, mai aproape sau mai departe de căminul nostru, de valorile noastre, de obiceiurile privind rezolvarea conflictelor și de cele ale autocontrolului asupra impulsurilor.

Vreau să atrag atenția asupra acestei trăsături care ne *definește* de când Dumnezeu, sau natura, conform teoriei evoluției, ne-a dat capacitatea de a decide asupra mișcărilor noastre în timpul acestei vieți. A fi violent nu înseamnă doar a lovi o ființă mai mică și fără apărare. Și spun asta, tocmai pentru că astfel se manifestă persoanele violente. Ele nu vor acționa niciodată violent asupra unei persoane sau ființe mai puternice decât ele. Violența se poate manifesta prin vorbe și chiar prin brutalități asupra propriului corp. Violența se poate observa încă de la vârste fragede, la copii, atunci când aceștia chinuie

unele animale, în general ființe mici și mai slabe ca ei. Toate aceste acte de violență nu pleacă de la ei înșiși, ci de la faptul că au o anumită frustrare asupra unui lucru, care li se întâmplă, sau li s-a întâmplat.

Nu ați observat, până acum, un copil care se strâmbă, lovește sau strânge din pumni asupra unui camarad de joacă? Din acest moment, noi, observatorii, ar trebui să începem să ne punem întrebări.

De asemenea, nu există să nu observăm violența care ne înconjoară zi de zi. În trafic, la lucru, la școală, când stăm liniștiți într-un magazin puțin mai aglomerat, atunci când mergem la un concert sau la o manifestare sportivă, la un festival sau, pur și simplu, la o plimbare în parc.

De ce să lăsăm să se accentueze această violență și să nu-i punem punct? De ce să hrănim viitorul nostru și al copiilor noștri cu aceste fapte de violență și să nu oferim în schimb bunătate? Oare nu putem să fim mai buni? Nu putem să-l oprim pe aproapele nostru în momentul în care el are un astfel de comportament violent? De ce să-l încercăm mai rău, făcându-l să fie mai violent și să nu-și poată controla acest comportament?

Tot răul pe această lume poate să se nască de la un simplu cuvânt spus aiurea. Cele mai mari războaie au început de la neînțelegerea dintre două persoane, necomunicarea corectă, iar rezultatul a fost că nenumărați oameni și-au dat viața pentru un motiv neînțeles de ei.

Chiar trebuie să continuăm și să acceptăm aceste fapte? Un lucru am învățat, de ce să cerem respectul altora, dacă noi nu ne respectăm în primul rând pe noi înșine? De ce vrem ca străinii să se comporte prietenește cu noi, dacă noi nu respectăm nici pe cei care ne sunt aproape și dragi nouă?

Nu vreau ca aceste cuvinte să se interpreteze. Luați-le exact așa cum sunt scrise și aplicați-le, dacă doriți. Sunt sigur că voi reuși, prin această carte, să schimb anumitor persoane ideea de respect.

Ne batem cu pumnii în piept, spunând că suntem mai tari, mai faini, mai inteligenți și mai ceva ca cei de lângă noi, fără să ne autoanalizăm și să încercăm să ascultăm părerile altora despre noi. Nu ne place să fim criticați, dar ne place să criticăm, nu ne place să fim conduși, dar ne place să conducem, nu ne place să depindem de cineva, dar ne face plăcere ca alții să depindă de noi.

Fiecare dintre noi avem o părere despre comportamentul altora, dar acest lucru nu ne dă dreptul, nu ne poate face să fim siguri și să susținem că modul în care noi ne comportăm este unul perfect față de cei cu care interacționăm.

Atunci când ne naștem, avem frică de două lucruri: frica de durere fizică și frica de prăbușire, cădere. Restul... le învățăm pe parcursul vieții.

Vă urez spor la citit, la meditație și sper să vă placă aceste rânduri pe care le-am scris pentru dumneavoastră.

Motto:

Non-violența conduce la cea mai înaltă moralitate, care reprezintă ținta evoluției. Până nu ne oprim din rănirea tuturor ființelor vii, suntem încă sălbatici.

Thomas Alva Edison (1847 - 1931)

Povestea unei palme!

Afară ploua torențial, de parcă norii se prăbușiseră pe pământ. Din cauza picăturilor mari și dese de ploaie, trebuia să te concentrezi bine pentru a putea vedea drumul și tot ce te înconjura. Mergând prin ploaie, gândindu-mă la viitorul soției și al copiilor mei, am auzit, printre tropotele de picături, țipete de femeie și răcnete de bărbat, care semănau cu urletele unui leu în junglă. Îngrijorat, m-am uitat împrejur să văd de unde se aud aceste zgomote urâte, pentru a încerca să ajut cu ceva și am observat că din clădirea unui hotel de lux, la unul dintre etaje, pe balconul apartamentului, erau aceste două personaje. El se aruncase spre ea, ca un tigru asupra unui prăzi neajutorate, ea striga întruna după ajutor și, în același timp, îl implora să se oprească și să se trezească din acel coșmar. Tot din aceeași direcție se auzea un țipăt de copil.

Dar cu toate acestea, animalul din acel bărbat nu era de oprit. Se năpusti asupra femeii din fața lui, iar ea îl cuprinse de mijloc, dar în acel moment se prăbușiră amândoi peste balustrada balconului. După impact, pentru câteva secunde, ochii doamnei rămăseseră deschiși, iar din privirea ei puteai să citești dragostea pe care i-o purta acestui domn, după care pleapele ei acoperiră ochii de un albastru-verzui, corpul se întinse pe betonul trotuarului, iar mâinile se desprinseseră din talia lui, căzându-i pe lângă corpul plin de vânătăi.

M-am apropiat de cele două trupuri cu gândul să-i ajut să se ridice, nu vroiam cu niciun preț să cred contrariul, doream să-i sprijin

să meargă înapoi în cameră, iar în timp ce sunam după ajutor, lângă mine apăru o fetiță, plângând și lovind cu piciorul trupul inert al bărbatului, spunând că este numai vina lui.

- Te urăsc, te urăsc! striga ea cu lacrimi în ochi, ținând pumnii mici, strânși, de parcă se pregătea de luptă. Te urăsc pentru ce ne-ai făcut, continua ea, în timp ce căzu în genunchi și începu să lovească cu furie corpul bărbatului neînsuflețit.

Nu puteam să cred că un copil atât de mic poate să urască în acest fel o persoană.

Imediat după toate acestea, am încercat să o liniștesc pe micuța fetiță, dar în momentul în care am prins-o de umeri, s-a întors la mine și m-a împins așa puternic, încât mi-am pierdut echilibrul și am căzut în fața ei pe caldarâm.

N-am să uit toată viața mea privirea cu care se uita la mine, ochii plini de lacrimi și ura pe care o purta aceluși bărbat ce zăcea lângă ea...

Povestea unei palme!

Era o zi însorită de vară, pe malul lacului Orchid Lakes din Oxford - Marea Britanie, un lac cu apă dulce și albastră ca cerul, peste care zburau păsări de tot felul, care-și întindeau aripile în bătaia vântului, lac bogat în pești ca ospăț pentru aceste păsări, care nu aveau motiv să se certe pentru un pește, ci alegeau ce vroiau să mănânce, cu o verdeață de o culoare intensă, ce înconjura lacul ca o graniță deschisă, unde numai copacii cu ramurile mișcătoare te făceau să-ți iei privirea de la frumusețea ierbii și te conduceau spre o altă priveliște, cea care predomina peste pământ...

Cerul... Cerul de un albastru deschis, cu mici nori jucăuși ca niște bulgări de bumbac și lumina soarelui, lumină ce atinge ușor o femeie cu trăsături superbe, cu un păr bogat și voluminos, o siluetă ca o clepsidră, cu picioare netede și lungi, stând întinsă pe un fotoliu de grădină, absorbind parcă, energia solară. Avea o piele strălucitoare, pusă în evidență de razele soarelui, dar și de crema cu care se unsese, probabil, iar pe măsura de lângă ea era o cupă de șampanie, din care sorbea din când în când, doar câteva picături care să-i atingă buzele umede și voluptoase.

Dintr-o dată, ea se ridică din fotoliu și salută cu mâna stângă pe cineva din mijlocul lacului. Acolo se afla o barcă cu motor, strălucind în bătaia soarelui, iar „căpitanul” era soțul ei, un bărbat athletic, cu ochii albaștri și păr brunet, mișcându-se în bătaia vântului, ca valurile unei mări ușor vălurite.

Când o zări făcându-i cu mâna, el porni cu barca spre mal, parcă nerăbdător să se întâlnească cu această frumoasă femeie.

Ajuns la mal, fugi spre ea - soția lui, o prinse în brațe și amândoi se îmbrățișară de parcă nu se mai văzuseră de multă vreme. Nu, nu era așa, el numai ce plecase să se plimbe cu noua barcă - în probă, pe lacul proprietate personală - achiziție pe care soția o făcuse pentru el, în urmă cu trei ani de zile, când fuseseră împreună la expoziția de ambarcațiuni din Dubai. Acolo au ajuns datorită concediului oferit cadou de nuntă de către acest bărbat, pentru frumoasa lui soție. Soție pe care el o admira și o ocrotea ca pe un înger.

Să ne întoarcem puțin în timp...

Era în ianuarie, luna cu cele mai mari recorduri de vânzări în Dubai. Tot ceea ce doreai să cumperi sau să achiziționezi, puteai găsi acolo, cu siguranță.

Diana cu James au aterizat cu avionul înainte de 15 ianuarie și s-au cazat la cel mai renumit hotel din Dubai, Burj Al Arab, cel mai scump și cel mai înalt hotel din lume, singurul hotel de șapte stele de pe mapamond, mai înalt decât Turnul Eiffel și cu doar 60 metri mai mic decât Empire State Building. El este construit în ocean, are 28 de etaje, o platformă suspendată pe care aterizează elicopterele, este dotat cu un restaurant subacvatic și unul la ultimul etaj, patinoar și cinematograful.

Cei doi tineri au fost așteptați la aeroport cu băuturi fine și limuzină, iar la hotel au avut parte de cele mai bune și grațioase servicii.

La intrarea în hotel au fost întâmpinați de mai multe persoane, printre care și managerul hotelului, toate fiind aranjate și cu o ținută impecabilă, de parcă erau scoase din țiplă. În câteva minute, câțiva băieți tineri, în uniforme cu fireturi, au dus bagajele spre apartamentul matrimonial, decorat în stil egiptean, special pentru Diana.

Intrarea în apartament se făcea direct din liftul hotelului, lift în care nu intrai dacă nu aveai accesul garantat de cheia camerei unde

Povestea unei palme!

stăteai. Cum deschideai ușa, te întâmpina camera de primire, cu două fotolii mari, în formă de sfinx, despărțite de o masă de sticlă cu patru picioare, în formă de cobră, iar, drept în față, se afla un perete de sticlă care te invita să admiri priveliștea. Uitându-te pe acest geam pe toată lungimea peretelui, puteai să vezi aproape tot Dubaiul, cu clădirile impunătoare din sticlă, care parcă atingeau cerul. Puteai admira vapoarele și șalupele ce pluteau în Golful Persic - oamenii se vedeau ca niște găze minuscule mișunând pe plaja întinsă cu nisip fin, de un galben auriu, strălucitor ca aurul.

În partea dreaptă a apartamentului, se afla un dormitor vast, cu geamuri mari, deschise, cu un pat rotativ, pentru admirarea peisajului înconjurător, amplasat în mijlocul camerei, fiind acoperit cu cele mai fine mătăsuri și perne din puf de pasăre, probabil alese cu mare grijă, să fie de cea mai bună calitate.

Patul era împrejmuț cu o pânză de bumbac, ce cădea din tavanul înalt până în pardosea, iar temperatura camerei era perfectă, nici prea rece, nici prea caldă, nici prea uscată, nici prea umedă, o temperatură ca o adiere de vânt ușoară, care-ți mângâia ușor pielea, în așa fel, încât îți venea să te dezbraci atunci pe loc și să te lași pradă atmosferei plăcute din cameră.

Din dormitor se intra într-o baie mare, unde pereții erau acoperiți cu o faianță aurie, în care te puteai oglindi și cu o pardosea de marmură, tot de culoare aurie, dar puțin mai închisă, iar în mijlocul băii era amplasată o cadă mare, dublă, umplută cu apă la temperatura perfectă, iar pe suprafața apei erau aruncate, la întâmplare, câteva petale de trandafir. O scară în două trepte înconjura cada, pentru a-ți ușura intrarea în apă și te invita la o relaxare în apa îndulcită cu miere de albine. Aproape de cadă era un minibar, așteptând să te servească cu băuturi fine, aranjate pentru cele mai variate gusturi, la temperatura potrivită.

Toate aceste lucruri o făceau să se simtă ca o prințesă iubită, răsfățată și dorită de el.

James făcuse ca aceste lucruri să fie perfecte, știind de la ea tot ce o făcea să se simtă bine și împlinită și tot ce o pasiona mai mult. Apelase la întregul personal ca să se intereseze de istoria egiptenilor și să decoreze apartamentul din hotel în stil egiptean, după toate regulile.

Femeia nu era obișnuită cu toate aceste lucruri, cu personalul angajat să aibă grijă de fiecare amănunt pe care ea îl dorea, sau îl făcea. Nu era nici familiarizată cu moftul de-a avea o persoană care să o însoțească la cumpărături, numai ca ea să nu se plictisească.

Să ne întoarcem iar în timp...

Diana provenea dintr-o familie de oameni simpli, tatăl ei avea o brutărie în centrul orașului, unde veneau majoritatea locuitorilor, pentru brânzoaicele făcute la cuptorul de lut construit de bunicul ei, cu mult înainte ca ea să se nască.

Cuptorul era încălzit cu lemne, iar brânzoaicele aveau un gust special, dulce-sărat. Atunci când mușcai din ele, brânza se topea în gură împreună cu stafidele, iar aluatul copt îl auzeai cum crapă între dinți, de crocant ce era. Mama ei se ocupa cu croitoria pentru prietenele ei, la început, iar cu timpul afacerea își luase avânt și ajunsese să fie printre cele mai vestite croitorese din ținut.

Datorită bunelor rezultate la învățătură, pe care le obținuse pe parcursul anilor de școală, fata a primit bursă la o facultate de medicină din Marea Britanie. A fost dorința ei să meargă la Oxford, oraș situat la confluența Tamisei cu râul Cherwell, oraș care s-a dezvoltat în jurul universităților, unele dintre cele mai bune și cele mai scumpe facultăți din ținut. Aici era locul unde se îmbina romantismul orașului medieval cu vitalitatea centrului universitar modern.